

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ὕπ' Ἀρ. 1262 τῆς 12ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1976

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Ὁ περί τῆς Συμβάσεως περί τῆς Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικές καὶ Ἐμπορικές Ὑποθέσεις καὶ Συμπληρωματικὸν Πρωτόκολλον αὐτῆς (Κυρωτικὸς) Νόμος τοῦ 1976 ἐκδίδεται διὰ δημοσιεύσεως εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 52 τοῦ Συντάγματος.

Ἀριθμὸς 11 τοῦ 1976

ΝΟΜΟΣ ΚΥΡΩΝ ΤΗΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΑΣΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΑΥΤΗΣ.

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων ψηφίζει ὡς ἀκολουθῶς:—

1. Ὁ παρὼν Νόμος θὰ ἀναφέρηται ὡς ὁ περί τῆς Συμβάσεως περί τῆς Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικές καὶ Ἐμπορικές Ὑποθέσεις καὶ Συμπληρωματικὸν Πρωτόκολλον αὐτῆς (Κυρωτικὸς) Νόμος τοῦ 1976. Συνοπτικὸς τίτλος.

2. Ἐν τῷ παρόντι Νόμῳ, ἕκτος ἐὰν ἐκ τοῦ κειμένου προκύπτῃ διάφορος ἔννοια— Ἐρμηνεία.

«Σύμβασις» σημαίνει τὴν Σύμβασιν περί τῆς Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικές καὶ Ἐμπορικές Ὑποθέσεις καὶ τὸ Συμπληρωματικὸν Πρωτόκολλον αὐτῆς, τῶν ὁποίων τὸ κείμενον ἐν τῷ ἀγγλικῷ πρωτοτύπῳ ἐκτίθεται εἰς τὸ Μῆρος Πρῶτον τοῦ Πίνακος καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὸ Μῆρος Δεύτερον τοῦ Πίνακος. Πίναξ.

Νοεῖται ὅτι ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως μεταξὺ τῶν δύο κειμένων, ὑπερισχῆι τὸ εἰς τὸ Μῆρος Πρῶτον τοῦ Πίνακος ἐκτιθέμενον κείμενον.

3. Ἡ Σύμβασις τὴν ὁποίαν ἡ Κυπριακὴ Δημοκρατία ὑπέγραψε τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1971, δυνάμει τῆς ὑπ' ἄρ. 9.772 καὶ ἡμερ. 11ην Ἰουνίου 1970 Ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, διὰ τοῦ παρόντος Νόμου κυροῦται. Κύρωσις Συμβάσεως.

ΠΙΝΑΞ
 ("Αρθρον 2)
 ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT
 OF FOREIGN JUDGMENTS IN CIVIL AND COMMERCIAL
 MATTERS AND SUPPLEMENTARY PROTOCOL THERETO

The States signatory to the present Convention,

Desiring to establish common provisions on mutual recognition and enforcement of judicial decisions rendered in their respective countries,

Have resolved to conclude a Convention to this effect and have agreed on the following provisions :

Chapter I.—SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

This Convention shall apply to decisions rendered in civil or commercial matters by the courts of Contracting States.

It shall not apply to decisions the main object of which is to determine—

(1) the status or capacity of persons or questions of family law, including personal or financial rights and obligations between parents and children or between spouses ;

(2) the existence or constitution of legal persons or the powers of their officers ;

(3) maintenance obligations, so far as not included in sub-paragraph (1) of this article ;

(4) questions of succession ;

(5) questions of bankruptcy, compositions or analogous proceedings, including decisions which may result therefrom and which relate to the validity of the acts of the debtor ;

(6) questions of social security ;

(7) questions relating to damage or injury in nuclear matters.

This Convention does not apply to decisions for the payment of any customs duty, tax or penalty.

Article 2

This Convention shall apply to all decisions given by the courts of a Contracting State, irrespective of the name given by that State to the proceedings which gave rise to the decision or of the name given to the decision itself such as judgment order or writ of execution.

However, it shall apply neither to decisions which order provisional or protective measures nor to decisions rendered by administrative tribunals.

Article 3

This Convention shall apply irrespective of the nationality of the parties.

Chapter II.—CONDITIONS OF RECOGNITION AND ENFORCEMENT

Article 4

A decision rendered in one of the Contracting States shall be entitled to recognition and enforcement in another Contracting State under the terms of this Convention—

(1) if the decision was given by a court considered to have jurisdiction within the meaning of this Convention, and

(2) if it is no longer subject to ordinary forms of review in the State of origin.

In addition, to be enforceable in the State addressed, a decision must be enforceable in the State of origin.

Article 5

Recognition or enforcement of a decision may nevertheless be refused in any of the following cases—

(1) if recognition or enforcement of the decision is manifestly incompatible with the public policy of the State addressed or with due process of law or if, in the circumstances, either party had no adequate opportunity fairly to present his case;

(2) if the decision was obtained by fraud in the procedural sense;

(3) if proceedings between the same parties, based on the same facts and having the same purpose—

(a) are pending before a court of the State addressed and those proceedings were the first to be instituted, or

(b) have resulted in a decision by a court of the State addressed, or

(c) have resulted in a decision by a court of another State which would be entitled to recognition and enforcement under the law of the State addressed.

Article 6

Without prejudice to the provisions of Article 5, a decision rendered by default shall neither be recognized nor enforced unless the defaulting party received notice of the institution of the proceedings in accordance with the law of the State of origin in sufficient time to enable him to defend the proceedings.

Article 7

Recognition or enforcement may not be refused for the sole reason that the court of the State of origin has applied a law other than that which would have been applicable according to the rules of private international law of the State addressed.

Nevertheless, recognition or enforcement may be refused if to reach its decision, the court of the State of origin had to decide a question relating either to the status or the capacity of a party or to his rights in other matters excluded from this Convention by sub-paragraphs (1) — (4) of the second paragraph of Article 1, and has reached a result different from that which would have followed from the application to that question of the rules of private international law of the State addressed.

Article 8

Without prejudice to such review as is required by the terms of the preceding Articles, there shall be no review of the merits of the decision rendered by the court of origin.

Article 9

In questions relating to the jurisdiction of the court of the State of origin, the authority addressed shall be bound by the findings of fact on which that court based its jurisdiction, unless the decision was rendered by default.

Article 10

The court of the State of origin shall be considered to have jurisdiction for the purposes of this Convention—

(1) if the defendant had, at the time when the proceedings were instituted, his habitual residence in the State of origin, or, if the defendant is not a natural person, its seat, its place of incorporation or its principal place of business in that State;

(2) if the defendant had, in the State of origin, at the time when the proceedings were instituted, a commercial, industrial or other business establishment, or a branch office, and was cited there in proceedings arising from business transacted by such establishment or branch office;

(3) if the action had as its object the determination of an issue relating to immovable property situated in the State of origin;

(4) in the case of injuries to the person or damage to tangible property, if the facts which occasioned the damage occurred in the territory of the State of origin, and if the author of the injury or damage was present in that territory at the time when those facts occurred;

(5) if, by a written agreement or by an oral agreement confirmed in writing within a reasonable time, the parties agreed to submit to the jurisdiction of the court of origin disputes which have arisen or which may arise in respect of a specific legal relationship, unless the law of the State addressed would not permit such an agreement because of the subject-matter of the dispute;

(6) if the defendant has argued the merits without challenging the jurisdiction of the court or making reservations thereon; nevertheless such jurisdiction shall not be recognized if the defendant has argued the merits in order to resist the seizure of property or to obtain its release, or if the recognition of this jurisdiction would be contrary to the law of the State addressed because of the subject-matter of the dispute;

(7) if the person against whom recognition or enforcement is sought was the plaintiff in the proceedings in the court of origin and was unsuccessful in those proceedings, unless the recognition of this jurisdiction would be contrary to the law of the State addressed because of the subject-matter of the dispute.

Article 11

The court of the State of origin shall be considered to have jurisdiction for the purposes of this Convention to try a counterclaim—

(1) if that court would have had jurisdiction to try the action as a principal claim under sub-paragraphs (1)—(6) of Article 10, or

(2) if that court had jurisdiction under Article 10 to try the principal claim and if the counterclaim arose out of the contract or out of the facts on which the principal claim was based.

Article 12

The jurisdiction of the court of the State of origin need not be recognized by the authority addressed in the following cases—

(1), if the law of the State addressed confers upon its courts exclusive jurisdiction, either by reason of the subject-matter of the action or by virtue of an agreement between the parties as to the determination of the claim which gave rise to the foreign decision;

(2) if the law of the State addressed recognizes a different exclusive jurisdiction by reason of the subject-matter of the action, or if the authority addressed considers itself bound to recognize such an exclusive jurisdiction by reason of an agreement between the parties;

(3) if the authority addressed considers itself bound to recognize an agreement by which exclusive jurisdiction is conferred upon arbitrators.

Chapter III.—RECOGNITION AND ENFORCEMENT PROCEDURES

Article 13

The party seeking recognition or applying for enforcement shall furnish—

(1) a complete and authenticated copy of the decision;

(2) if the decision was rendered by default, the originals or certified true copies of the documents required to establish that the summons was duly served on the defaulting party;

(3) all documents required to establish that the decision fulfills the conditions of sub-paragraph 2 of paragraph 1 of Article 4, and, where appropriate, of paragraph 2 of Article 4;

(4) unless the authority addressed otherwise requires, translations of the documents referred to above, certified as correct either by a diplomatic or consular agent or by a sworn translator or by any other person so authorized in either State.

If the terms of the decision do not permit the authority addressed to verify whether the conditions of this Convention have been complied with, that authority may require the production of any other necessary documents.

No legalisation or other like formality may be required.

Article 14

The procedure for the recognition or enforcement of foreign judgments is governed by the law of the State addressed so far as this Convention does not provide otherwise.

If the decision contains provisions which can be dissociated, any one or more of these may be separately recognized or enforced.

Article 15

Recognition or enforcement of an award of judicial costs or expenses may be accorded by virtue of this Convention only if this Convention is applicable to the decision on the merits.

This Convention shall apply to decisions relating to judicial costs or expenses even if such decisions do not proceed from a court, provided that they derive from a decision which may be recognised or enforced under this Convention and that the decision relating to costs or expenses could have been subject to judicial review.

Article 16

A judgment for costs or expenses given in connection with the granting or refusal of recognition or enforcement of a decision may be enforced under this Convention only if the applicant in the proceedings for recognition or enforcement relied on this Convention.

Article 17

No security, bond or deposit, however termed under the law of the State addressed, shall be required by reason of the nationality or domicile of the applicant to guarantee the payment of judicial costs or expenses if the applicant, being a natural person, has his habitual residence in or, not being a natural person, has a place of business in a State which has concluded with the State addressed a Supplementary Agreement in terms of Article 21.

Article 18

A party granted legal aid in the State of origin shall be extended such aid in accordance with the law of the State addressed in any proceedings for the recognition or for the enforcement of a foreign decision.

Article 19

Settlements made in court in the course of a pending proceeding which may be enforced in the State of origin shall be enforceable in the State addressed under the same conditions as decisions falling within this Convention, so far as those conditions apply to settlements.

Chapter IV.—CONCURRENT ACTIONS

Article 20

If two States have concluded a Supplementary Agreement pursuant to Article 21, the judicial authorities of either State may dismiss an action brought

before them or may stay such an action when other proceedings between the same parties, based on the same facts and having the same purpose, are pending in a court of another State and these proceedings may result in a decision which the authorities of the State in which the first mentioned action was brought would be bound to recognize under the terms of this Convention.

The authorities of these States may nevertheless order provisional or protective measures regardless of proceedings elsewhere.

Chapter V.—SUPPLEMENTARY AGREEMENTS

Article 21

Decisions rendered in a Contracting State shall not be recognized or enforced in another Contracting State in accordance with the provisions of the preceding Articles unless the two States, being Parties to this Convention, have concluded a Supplementary Agreement to this effect.

Article 22

This Convention shall not apply to decisions rendered before the entry into force of the Supplementary Agreement provided for in Article 21 unless that agreement otherwise provides.

The Supplementary Agreement shall continue to be applicable to decisions in respect of which recognition or enforcement proceedings have been instituted before any denunciation of that Agreement takes effect.

Article 23

In the Supplementary Agreements referred to in Article 21 the Contracting States may agree—

(1) to clarify the meaning of the expression “civil and commercial matters”, to determine the courts whose decisions shall be recognized and enforced under this Convention, to define the expression “social security” and to define the expression “habitual residence”;

(2) to clarify the meaning of the term “law” in States with more than one legal system;

(3) to include within the scope of this Convention questions relating to damage or injury in nuclear matters;

(4) to apply this Convention to decisions ordering provisional or protective measures;

(5) not to apply this Convention to decisions rendered in the course of criminal proceedings;

(6) to specify the cases under which a decision is no longer subject to ordinary forms of review;

(7) to recognize and enforce decisions upon which enforcement could be obtained in the State of origin even if such decisions are still subject to ordinary forms of review and in such a case to define the conditions under which a stay of proceedings for recognition or enforcement is possible;

(8) not to apply Article 6 if the decision rendered by default was notified to the defaulting party and the latter had the opportunity to lodge a timely appeal against such a decision;

(8bis) that the Authority addressed shall not be bound by the findings of fact on which the court of the State of origin based its jurisdiction;

(9) to consider the courts of the State in which the defendant has his “domicile” as having jurisdiction under Article 10;

(10) that the court of origin shall be considered as having jurisdiction under the terms of this Convention in cases where its jurisdiction is admitted by another Convention in force between the State of origin and the State addressed if that other Convention contains no special rules relating to the recognition or enforcement of foreign judgments;

(11) that the court of origin shall be considered as having jurisdiction under the terms of this Convention either when its jurisdiction is admitted by the law of the State addressed relating to the recognition or enforcement of foreign judgments, or on grounds additional to those in Article 10;

(12) to define, for the purposes of the application of Article 12, the bases of jurisdiction which are exclusive by reason of the subject-matter of the action;

(13) to exclude, in cases where exclusive jurisdiction is based on an agreement between the parties, the application of sub-paragraph (1) of Article 12 as well as to exclude that of sub-paragraph (3) of Article 12;

(14) to regulate the procedure for obtaining recognition or enforcement;

(15) to regulate the enforcement of judgments other than those which order the payment of a sum of money;

(16) that the enforcement of a foreign judgment may be refused when a specified period has elapsed from its date;

(17) to fix the rate of interest payable from the date of the judgment in the State of origin;

(18) to adapt to the requirements of their legal systems the list of documents required by Article 13, but with the sole object of enabling the authority addressed to verify whether the conditions of this Convention have been fulfilled;

(19) to subject the documents referred to in Article 13 to legalisation or to a similar formality;

(20) to depart from the provisions of Article 17 and to depart from the provisions of Article 18;

(21) to make the provisions of paragraph 1 of Article 20 obligatory;

(22) to include within the scope of this Convention "acts authentiques", including documents upon which immediate enforcement can be obtained, and to specify those documents.

Chapter VI.—FINAL CLAUSES

Article 24

This Convention shall not affect other Conventions relating to the recognition and enforcement of judgments to which the Contracting States are already Parties so long as those States have not concluded a Supplementary Agreement under the terms of Article 21.

Unless it is otherwise agreed, the provisions of a Supplementary Agreement concluded under Article 21 shall prevail over the terms of any prior Conventions in force between the Parties relating to the recognition and enforcement of judgments to the extent that their terms are mutually inconsistent.

Article 25

Whether or not they have concluded a Supplementary Agreement under Article 21, the Contracting States shall not conclude between themselves other Conventions relating to the recognition and enforcement of judgments within the scope of this Convention unless they consider it necessary, in particular, because of economic ties or of particular aspects of their legal systems.

Article 26

Notwithstanding the provisions of Articles 24 and 25, this Convention and the Supplementary Agreements made under Article 21 shall not prevail over Conventions to which the Contracting States are or may become Parties in special fields and which contain provisions for the recognition and enforcement of judgments.

Article 27

This Convention shall be open for signature by the States represented at the Tenth Session of the Hague Conference on Private International Law and Cyprus, Iceland and Malta.

It shall be ratified, and the instruments of ratification shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Article 28

This Convention shall enter into force on the sixtieth day after the deposit of the second instrument of ratification.

This Convention shall enter into force for each State which ratifies it subsequently on the sixtieth day after the deposit of its instrument of ratification.

Article 29

Any State not falling within the provisions of the first paragraph of Article 27 may accede to this Convention after it has entered into force in accordance with the first paragraph of Article 28. The instrument of accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

This Convention shall enter into force for such a State in the absence of any objection from a State which has ratified this Convention before such deposit, notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands within a period of six months after the date on which the said Ministry has notified it of such accession.

In the absence of any such objection, this Convention shall enter into force for the acceding State on the first day of the month following the expiration of the last of the periods referred to in the preceding paragraph.

Article 30

Any State may, at the time of signature, ratification or accession, declare that this Convention shall extend to all the territories for the international relations of which it is responsible, or to one or more of them. Such a declaration shall take effect on the date of entry into force of this Convention for the State concerned.

At any time thereafter, such extensions shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

This Convention shall enter into force for the territories mentioned in such an extension on the sixtieth day after the notification referred to in the preceding paragraph.

The Parties to a Supplementary Agreement concluded under Article 21 shall determine its territorial application.

Article 31

This Convention shall have a duration of five years from the date on which it enters into force under the first paragraph of Article 28, even in its application to States which have subsequently ratified or acceded to it.

In the absence of any denunciation, this Convention shall be renewed tacitly every five years.

Any denunciation shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands at least six months before the end of the five year period.

Such denunciation may be limited to any one of the territories to which this Convention applies.

Such denunciation shall affect only the notifying State. This Convention shall remain in force for the other Contracting States.

Article 32

Each Supplementary Agreement concluded under Article 21 shall take effect from the date specified in such Agreement; a certified copy and, if necessary,

a translation into French or English shall be communicated to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Any Contracting State may, without denouncing this Convention, denounce a Supplementary Agreement either under any provision for denunciation in such Agreement or, if such Agreement contains no such provision, by giving six months' notice to the other State. Any State denouncing a Supplementary Agreement shall so inform the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Notwithstanding the denunciation of this Convention, it shall nevertheless continue to have effect between the denouncing State and any other State with which the former has concluded a Supplementary Agreement under Article 21, unless such Agreement provides otherwise.

Article 33

The Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands shall give notice to the States referred to in Article 27, and to the States which have acceded in accordance with Article 29, of the following—

- (a) the signature and ratifications referred to in Article 27 ;
- (b) the date on which the present Convention enters into force in accordance with the first paragraph of Article 28 ;
- (c) the accessions referred to in Article 29 and the dates on which they take effect ;
- (d) the extensions referred to in Article 30 and the dates on which they take effect ;
- (e) a translation or a copy of the text in English or French of Supplementary Agreements concluded under Article 21 ;
- (f) the denunciations referred to in the third paragraph of Article 31 and the second paragraph of Article 32.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Convention.

DONE at The Hague, on the first day of February, 1971, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through the diplomatic channel, to each of the States represented at the Tenth Session of the Hague Conference on Private International Law, and to Cyprus, Iceland and Malta.

SUPPLEMENTARY PROTOCOL TO THE HAGUE CONVENTION ON THE RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF FOREIGN JUDGMENTS IN CIVIL AND COMMERCIAL MATTERS

The State signatory to the present Protocol,

In the knowledge that certain grounds of jurisdiction, which are not included in articles 10 and 11 of the Hague Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil and Commercial Matters, can only exceptionally justify the international recognition and enforcement of judgments,

Convinced that the principles upon which this Protocol is founded shall prevail both in Supplementary Agreements which will be concluded under article 21 of the said Convention and in other Conventions to be concluded in the future,

Have resolved to conclude a Protocol to this end, and agreed on the following provisions :

- (1) This Protocol shall apply to all foreign decisions, regardless of their State of origin, rendered in matters to which the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil Commercial Matters extends, and directed against a person having his domicile or habitual residence in a Contracting State.

(2) Recognition and enforcement of a decision to which article 1 applies shall in a Contracting State be refused at the request of the person against whom recognition or enforcement is sought, where the decision was based, and in the circumstances could have been based, only on one or more of the grounds of jurisdiction specified in article 4.

Recognition and enforcement need not, however, be refused where the jurisdiction of the court of the State of origin could in the circumstances also have been based upon another ground of jurisdiction which, as between the State of origin and the State of recognition, is sufficient to justify recognition and enforcement.

(3) Contracting States for the purposes of articles 1 and 2 are States which are parties to the Convention, and are linked by a Supplementary Agreement in accordance with article 21 thereof.

(4) The grounds of jurisdiction referred to in the 1st paragraph of article 2 are the following—

(a) the presence in the territory of the State of origin of property belonging to the defendant, or the seizure by the plaintiff of property situated there, unless—

- the action is brought to assert proprietary or possessory rights in that property, or arises from another issue relating to such property,
- the property constitutes the security for a debt which is the subject-matter of the action;

(b) the nationality of the plaintiff;

(c) the domicile, habitual residence or ordinary residence of the plaintiff within the territory of the State of origin unless the assumption of jurisdiction on such a ground is permitted by way of an exception made on account of the particular subject-matter of a class of contracts;

(d) the fact that the defendant carried on business within the territory of the State of origin, unless the action arises from that business;

(e) service of a writ upon the defendant within the territory of the State of origin during his temporary presence there;

(f) a unilateral specification of the forum by the plaintiff, particularly in an invoice.

(5) A legal person shall be considered to have its domicile or habitual residence where it has its seat, its place of incorporation, or its principal place of business.

(6) This Protocol shall not prevail over present or future Conventions which in relation to special fields, provide for any of the grounds of jurisdiction specified in article 4.

(7) This Protocol applies subject to the provisions of existing Conventions relating to the recognition and enforcement of foreign judgments.

(8) In Supplementary Agreements concluded in accordance with article 21 of the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil and Commercial Matters, States parties to those Agreements will not regard a court as possessing jurisdiction when it has proceeded on one or more of the grounds of jurisdiction specified in article 4, unless it is necessary to do so to prevent a denial of justice to a litigant.

(9) The present Protocol shall be open for signature by every State which has signed the Hague Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Judgments in Civil and Commercial Matters.

It may be signed and ratified by every State which is a party to the Convention, and the instrument of ratification shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands which shall give all necessary notifications.

It shall enter into force on the sixtieth day after the deposit of the second instrument of ratification.

For every State which ratifies it subsequently it shall enter into force on the sixtieth day after the deposit of the instrument of ratification.

A denunciation of the Convention entails the denunciation of the Protocol.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Protocol.

DONE at the Hague, on the first day of February 1971, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands and of which a certified copy shall be sent, through the diplomatic channel, to each of the States represented at the Tenth Session of the Hague Conference on Private International Law, and to Cyprus, Iceland and Malta.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΑΣΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΑΥΤΗΣ

Τὰ ὑπογράφοντα τὴν παροῦσαν Σύμβασιν Κράτη,

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν ὅπως θεσπίσουν κοινὰς διατάξεις περὶ ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν εἰς τὰς ἀντιστοίχους τούτων χώρας ἐκδιδομένων δικαστικῶν ἀποφάσεων,

Ἀπεφάσισαν τὴν πρὸς τοῦτο σύναψιν Συμβάσεως καὶ συνεφώνησαν ἐπὶ τῶν κάτωθι διατάξεων :

Κεφάλαιον I.—ΠΕΔΙΟΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ἄρθρον 1

Ἡ παροῦσα Σύμβασις τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐπὶ ἀποφάσεων ἐκδιδομένων εἰς ἀστικὰς καὶ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ὑπὸ τῶν δικαστηρίων Συμβαλλομένων Κρατῶν.

Αὕτη δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐπὶ ἀποφάσεων τῶν ὁποίων ὁ κύριος σκοπὸς συνίσταται εἰς τὴν διάγνωσιν—

(1) τῆς νομικῆς καταστάσεως ἢ ἱκανότητος προσώπων ἢ ζητημάτων οἰκογενειακοῦ δικαίου, περιλαμβανομένων τῶν μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων, ἢ τῶν μεταξὺ συζύγων, προσωπικῶν ἢ περιουσιακῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων·

(2) τῆς ὑπάρξεως ἢ ουστάσεως νομικῶν προσώπων ἢ τῶν ἐξουσιῶν τῶν ἀξιωματοῦχων τούτων·

(3) ὑποχρεώσεων διατροφῆς, καθ' ἣν ἕκτασιν αὐταὶ δὲν περιλαμβάνονται ἐν τῇ ὑποπαραγράφῳ (1) τοῦ παρόντος ἄρθρου·

(4) ζητημάτων κληρονομικῆς διαδοχῆς·

(5) ζητημάτων πτωχεύσεως, συμβιβασμῶν ἢ ἀναλόγων διαδικασιῶν, περιλαμβανομένων ἀποφάσεων δυναμένων νὰ προκύψουν ἐκ τούτων καὶ σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῶν πράξεων τοῦ ὀφειλέτου·

(6) ζητημάτων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως·

(7) ζητημάτων ἀφορώντων εἰς ζημίαις ἢ βλάβας σχετικὰς πρὸς πυρηνικὰ θέματα.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐπὶ ἀποφάσεων περὶ πληρωμῆς οἰουδήποτε τελωνειακοῦ δασμοῦ, φόρου ἢ χρηματικῆς ποινῆς.

"Αρθρον 2

Ἡ παροῦσα Σύμβασις τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐφ' ἀπάντων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐνὸς Συμβαλλομένου Κράτους ἀποφάσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους τούτου διδομένης ὀνομασίας εἰς τὴν διαδικασίαν τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν ἢ τῆς διδομένης εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπόφασιν ὀνομασίας, ἥτοι δικαστικὴ ἀπόφασις (judgment), διάταγμα (order) ἢ ἐντάλμα ἐκτελέσεως (writ of execution).

Οὐχ ἦττον αὕτη δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς οὔτε ἐπὶ ἀποφάσεων διατασσουσῶν προσωρινὰ ἢ συντηρητικὰ μέτρα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων ἐκδιδομένων ὑπὸ διοικητικῶν δικαστηρίων.

"Αρθρον 3

Ἡ παροῦσα Σύμβασις τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἀνεξαρτήτως ἰθαγενείας τῶν διαδίκων.

Κεφάλαιον ΙΙ.—ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

"Αρθρον 4

Ἀπόφασις ἐκδιδομένη εἰς ἓν τῶν Συμβαλλομένων Κρατῶν δικαιούται ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτελέσεως εἰς ἕτερον Συμβαλλόμενον Κράτος κατὰ τοὺς ὅρους τῆς παρούσης Συμβάσεως—

(1) ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις ἐκδίδεται ὑπὸ δικαστηρίου θεωρουμένου ὡς ἔχοντος δικαιοδοσίαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης Συμβάσεως, καὶ

(2) ἐφ' ὅσον αὕτη πλέον δὲν ὑπόκειται εἰς τακτικὰ ἔνδικα μέσα ἀναθεωρήσεως ἐν τῷ Κράτει ἐκδόσεως.

Ἐπιπροσθέτως ἡ ἀπόφασις ἀπαιτεῖται, ἵνα αὕτη καταστῇ ἐκτελεστὴ ἐν τῷ πρὸς δ ἢ αἰτησις Κράτει, νὰ εἶναι ὡσαύτως ἐκτελεστὴ καὶ ἐν τῷ Κράτει ἐκδόσεως.

"Αρθρον 5

Οὐχ ἦττον ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἀποφάσεώς τινος δύναται νὰ ἀποκρουσθῇ εἰς οἰανδήποτε τῶν κάτωθι περιπτώσεων, ἥτοι—

(1) ἐάν ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως προδήλως ἀντίκειται πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν τοῦ πρὸς δ ἢ αἰτησις Κράτους ἢ πρὸς τὴν προσήκουσαν νομικὴν διαδικασίαν ἢ ἐάν, ὑπὸ τὰς περιστάσεις, ἐκάτερος διάδικος δὲν εἶχεν ἐπαρκῆ εὐκαιρίαν δικαίας παρουσιάσεως τῆς ὑποθέσεώς του·

(2) ἐάν ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη κατόπιν ἀπάτης ἐν τῇ δικονομικῇ ἐννοίᾳ·

(3) ἐάν δικαστικὴ διαδικασία μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, βασιζομένη ἐπὶ τῶν αὐτῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ ἀφορῶσα εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον—

(α) ἐκικρεμῆ ἐνώπιον δικαστηρίου τοῦ πρὸς δ ἢ αἰτησις Κράτους καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἔγερσις τῆς διαδικασίας ταύτης προηγήθη χρονικῶς, ἢ

(β) ἔχη ἀπολήξει εἰς ἀπόφασιν δικαστηρίου τοῦ πρὸς δ ἢ αἰτησις Κράτους, ἢ

(γ) ἔχη ἀπολήξει εἰς ἀπόφασιν δικαστηρίου ἑτέρου Κράτους, ἥτις θὰ ἐδικαιούτο ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτελέσεως δυνάμει τοῦ δικαίου τοῦ πρὸς δ ἢ αἰτησις Κράτους.

"Αρθρον 6

Ἄνευ ἐπιπρασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 5, ἡ κατ' ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἀναγνωρίζεται καὶ δὲν ἐκτελεῖται, εἰμὴ ἐάν ὁ ἐρημοδικῶν διάδικος ἔλαθε γνῶσιν τῆς ἐγέρσεως τῆς δικαστικῆς διαδικασίας συμφῶνως τῷ δικαίῳ τοῦ Κράτους ἐκδόσεως καὶ εἰς χρόνον ἐπαρκῆ καθιστῶντα τοῦτον ἱκανὸν νὰ ὑπερασπισθῇ.

"Αρθρον 7

Ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἐκτέλεσις δὲν δύναται νὰ ἀποκρουσθῇ ἕνεκα μόνου τοῦ λόγου ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦ Κράτους ἐκδόσεως ἔχει ἐφαρμόσει κανόνα δικαίου ἕτερον ἢ τὸν ἐφαρμοστέον συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου τοῦ πρὸς ὃ ἡ αἴτησις Κράτους.

Οὐχ ἦττον ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἀποκρουσθῇ ἐφ' ὅσον τὸ δικαστήριον τοῦ Κράτους ἐκδόσεως, ἵνα ἀχθῇ εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἔδει νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ ζητήματος ἀφορώντος εἴτε εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν ἢ τὴν ἱκανότητα διαδίκου τινὸς εἴτε εἰς δικαιώματα αὐτοῦ ἐπὶ ἐτέρων θεμάτων ἀποκλειομένων τῆς παρούσης Συμβάσεως δυνάμει τῶν ὑποπαραγράφων (1)— (4) τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἀρθρου 1, ἢ χθὴ δὲ εἰς συμπέρασμα διάφορον ἐκείνου τὸ ὁποῖον θὰ συνεπήγετο ἢ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου τοῦ πρὸς ὃ ἡ αἴτησις Κράτους ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

"Αρθρον 8

"Ανευ ἐπηρεασμοῦ τῆς ἀπαιτουμένης ὑπὸ τῶν ὄρων τῶν προηγουμένων ἀρθρων ἐρεῦνης, οὐδεμίαν διεξάγεται ἔρευνα ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδιδομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκδόσεως.

"Αρθρον 9

Ἐπὶ ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου τοῦ Κράτους ἐκδόσεως, ἢ πρὸς ἣν ἡ αἴτησις ἀρχὴ δεσμεύεται ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις πραγματικῶν γεγονότων ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ ἐν λόγῳ δικαστήριον ἐβάσισε τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη κατ' ἐρήμην.

"Αρθρον 10

Διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς παρούσης Συμβάσεως, τὸ δικαστήριον τοῦ Κράτους ἐκδόσεως θεωρεῖται ὡς ἔχον δικαιοδοσίαν—

(1) ἐὰν κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς δικαστικῆς διαδικασίας ὁ ἐναγόμενος εἶχε τὴν συνήθη διαμονὴν αὐτοῦ, ἢ ἐὰν οὗτος δὲν εἶναι φυσικὸν πρόσωπον, τὴν ἔδραν αὐτοῦ, τὸν τόπον συστάσεως ἢ τὸν κύριον τόπον δραστηριοτήτων αὐτοῦ ἐν τῷ Κράτει ἐκδόσεως·

(2) ἐὰν κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς δικαστικῆς διαδικασίας ὁ ἐναγόμενος εἶχεν ἐν τῷ Κράτει ἐκδόσεως ἐμπορικὴν, βιομηχανικὴν ἢ ἐτέραν ἐπαγγελματικὴν ἐγκατάστασιν ἢ ὑποκατάστημα, ἐνάγεται θε' ἐκεῖ λόγῳ διαφορῶν γεννηθειῶν ἐκ δραστηριοτήτων τῆς ἐν λόγῳ ἐγκαταστάσεως ἢ τοῦ ὑποκαταστήματος·

(3) ἐὰν ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ἦτο ἡ διάγνωσις διαφορᾶς ἀφορώσης εἰς ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν τῷ Κράτει ἐκδόσεως·

(4) ἐν περιπτώσει θλάθης προσώπου ἢ ζημίας εἰς περιουσίαν ἔχουσα φυσικὴν ὑπόστασιν, ἐὰν τὰ ζημιόγωνα πραγματικὰ γεγονότα συνέβησαν ἐν τῇ ἐδαφικῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Κράτους ἐκδόσεως, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ὑπαίτιος τῆς θλάθης ἢ ζημίας εὐρίσκετο ἐν τῇ ὡς ἄνω ἐδαφικῇ ἐπικρατείᾳ κατὰ τὸν χρόνον ἐπισυμβάσεως τῶν ἐν λόγῳ πραγματικῶν γεγονότων·

(5) ἐὰν οἱ διάδικοι, δι' ἐγγράφου συμφωνίας ἢ διὰ προφορικῆς τοιαύτης ἐπιβεβαιωθείσης ἐγγράφως ἐντὸς εὐλόγου χρόνου, συνεφώνησαν νὰ ὑποβάλουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου ἐκδόσεως διαφορᾶς γεγεννημένης ἤδη ἢ τυχὸν γεννηθησομένης ἐν σχέσει πρὸς εἰδικὴν νομικὴν σχέσιν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ δίκαιον τοῦ πρὸς ὃ ἡ αἴτησις Κράτους δὲν ἐπιτρέπη τοιαύτην συμφωνίαν ἕνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς·

(6) ἐὰν ὁ ἐναγόμενος προέβη εἰς συζήτησιν τῆς οὐσίας ἀνευ ἀμφισβήτησεως τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου ἢ διατυπώσεως ἐπιφυλάξεων κατ' αὐτῆς ἐν τούτοις ἢ τοιαύτη δικαιοδοσία δὲν ἀναγνωρίζεται ἐὰν ὁ ἐναγόμενος προέβη εἰς συζήτησιν τῆς οὐσίας ἵνα ἐνστῇ εἰς τὴν κατάσχεσιν περιουσίας ἢ

ίνα επιτύχη την άρσιν αϋτής, ή έάν ή άναγνώρισις τής δικαιοδοσίας ταύτης θά άντέβαινε πρός τό δίκαιον του πρός δ ή αίτησις Κράτους ένεκα του άντικειμένου τής διαφοράς

(7) έάν τό πρόσωπον καθ' ου έπιδιώκεται ή άναγνώρισις ή εκτέλεσις ήτο ένάγων έν τή διαδικασία ένώπιον του δικαστηρίου εκδόσεως και απέτυχεν εις αϋτήν, εκτός έάν ή άναγνώρισις τής δικαιοδοσίας ταύτης θά άντέβαινε πρός τό δίκαιον του πρός δ ή αίτησις Κράτους ένεκα του άντικειμένου τής διαφοράς.

Άρθρον 11

Διά τούς σκοπούς τής παρούσης Συμβάσεως, τó δικαστήριο του Κράτους εκδόσεως θεωρείται ως έχον δικαιοδοσίαν εκδικάσεως άνταπαίτησεώς τινος—

(1) έάν τó δικαστήριο τουτο θέλη έχει δικαιοδοσίαν εκδικάσεως τής άγωγής ως κυρίας άπαιτήσεως δυνάμει τών υποπαραγράφων (1) — (6) του άρθρου 10, ή

(2) έάν τó δικαστήριο τουτο έχει δικαιοδοσίαν δυνάμει του άρθρου 10 πρός εκδικάσιν τής κυρίας άπαιτήσεως, ή δε άνταπαίτησις έγεννήθη εκ τής συμβάσεως ή εκ τών γεγονότων επί τών όποίων έβασίσθη ή κυρία άπαιτήσις.

Άρθρον 12

Η δικαιοδοσία του δικαστηρίου του Κράτους εκδόσεως δέν άπαιτείται να άναγνωρισθί υπό τής πρός ήν ή αίτησις άρχής εις τας άκολουθους περιπτώσεις—

(1) έάν τó δίκαιον του πρός δ ή αίτησις Κράτους παρέχη εις τά δικαστήρια αϋτου άποκλειστικήν δικαιοδοσίαν, είτε λόγω του άντικειμένου τής άγωγής είτε δυνάμει συμφωνίας μεταξύ τών διαδίκων περι διαγνώσεως τής προκαλεσάσης τήν άλλοδαπήν άπόφασιν άπαιτήσεως

(2) έάν τó δίκαιον του πρός δ ή αίτησις Κράτους άναγνωρίζη διάφορον άποκλειστικήν δικαιοδοσίαν λόγω του άντικειμένου τής άγωγής, ή έάν ή πρός ήν ή αίτησις άρχή θεωρη δεσμευτικήν δι' έαυτήν τήν άναγνώρισιν τοιαύτης άποκλειστικής δικαιοδοσίας λόγω συμφωνίας μεταξύ τών διαδίκων

(3) έάν ή πρός ήν ή αίτησις άρχή θεωρη δεσμευτικήν δι' έαυτήν τήν άναγνώρισιν συμφωνίας τινός δι' ής παρέχεται άποκλειστική δικαιοδοσία εις διαιτητάς.

Κεφάλαιον ΙΙΙ.—ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Άρθρον 13

Ο έπιδιώκων άναγνώρισιν ή δ αίτούμενος εκτέλεσιν διάδικος όφείλει να προσκομίση—

(1) πλήρες και κεκρωμένον αντίγραφον τής άποφάσεως

(2) έάν ή άπόφασις έξεδόθη κατ' έρήμην, τά πρωτότυπα ή πεπιστοποιημένα άληθή αντίγραφα τών άναγκαίων έγγραφών πρός άπόδειξιν τής προσήκουσης έπιδόσεως του κλητηρίου εις τόν έρημοδικούντα διάδικον

(3) άπαντα τά άναγκαία έγγραφα πρός άπόδειξιν του γεγονότος ότι ή άπόφασις ικανοποιεί τας προϋποθέσεις τής υποπαραγράφου (2) τής παραγράφου 1 του άρθρου 4 και, όσάκις άρμόζη, τής παραγράφου 2 του άρθρου 4

(4) μεταφράσεις τών άνωτέρω άναφερομένων έγγραφών, πεπιστοποιημένες ως ακριβείς είτε υπό διπλωματικού ή προξενικού αντιπροσώπου είτε ύφ' όρκωτου μεταφραστού είτε ύφ' οίουδήποτε έτέρου προσώπου πρός τουτο έξουσιοδοτημένου εις έκάτερον Κράτος, εκτός έάν άλλως άπαιτη ή πρός ήν ή αίτησις άρχή.

Έάν οι όροι τής άποφάσεως δέν έπιτρέπουν εις τήν πρός ήν ή αίτησις άρχήν τήν διαπίστωσιν του κατά πόσον έχουν τηρηθί αι προϋποθέσεις τής

παρούσης Συμβάσεως, ή έν λόγω άρχή δύναται νά άπαιτήση τήν προσκόμισιν οίωδήποτε έτέρων άναγκαίων έγγράφων.

Ούδεμία νομιμοποίησις ή έτέρα παρομοία διατύπωσις δύναται νά άπαιτηται.

”Αρθρον 14

”Η διαδικασία τής άναγνωρίσεως ή εκτελέσεως άλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων διέπεται, εις ήν έκτασιν ή παρούσα Σύμβασις δέν προβλέπει άλλως, ύπό του δικαίου του προς δ ή αίτησις Κράτους.

”Εάν ή άπόφασις περιέχη διατάξεις αίτινες δύναται νά διαχωρισθούν, οιαδήποτε ή πλείονες τούτων δύναται νά άναγνωρισθούν ή εκτελεσθούν κεχωρισμένως.

”Αρθρον 15

”Αναγνώρισις ή εκτέλεσις αποφάσεως έπιδικαζούσης δικαστικά έξοδα ή δαπάνας δύναται νά έπιτευχθή δυνάμει τής παρούσης Συμβάσεως μόνον έφ’ όσον ή Σύμβασις αύτη είναι έφαρμόσιμος επί τής ουσίας τής αποφάσεως.

”Η παρούσα Σύμβασις τυγχάνει έφαρμογής επί αποφάσεων άναφερομένων εις δικαστικά έξοδα ή δαπάνας και εάν έτι αύται δέν προέρχονται παρά δικαστηρίου, νοουμένου ότι αύται πηγάζουν εκ τινος άποφάσεως δυναμένης νά άναγνωρισθή ή εκτελεσθή δυνάμει τής παρούσης Συμβάσεως και ότι ή άναφερομένη εις έξοδα ή δαπάνας άπόφασις θά ήδύνατο νά άποτελέση τό άντικείμενον δικαστικής άναθεωρήσεως.

”Αρθρον 16

”Απόφασις περι έξόδων και δαπανών εκδοθεΐσα επ’ ευκαιρία τής άποδοχής ή άρνήσεως άναγνωρίσεως ή εκτελέσεως αποφάσεως δύναται νά εκτελεσθή δυνάμει τής παρούσης Συμβάσεως μόνον εάν ό αίτητής έν τή διαδικασία τής άναγνωρίσεως ή εκτελέσεως έστηρίχθη επί τής Συμβάσεως ταύτης.

”Αρθρον 17

Ούδεμία ασφάλεια, έγγουδοσία ή κατάθεσις προς έξασφάλισιν τής πληρωμής των δικαστικών έξόδων ή δαπανών, οιαδήποτε όρολογία και εάν χρησιμοποιήται προς ύποδήλωσιν αύτών ύπό του δικαίου του προς δ ή αίτησις Κράτους, θέλει άπαιτείται λόγω τής ίθαγενείας ή κατοικίας του αίτητου έφ’ όσον ούτος, προκειμένου περι φυσικού προσώπου, έχη τήν συνήθη αύτου διαμονήν ή, προκειμένου περι μη φυσικού προσώπου, τόν τόπον δραστηριοτήτων αύτου εις τινα Κράτος συνάψαν μετά του προς δ ή αίτησις Κράτους Συμπληρωματικήν τινα Συμφωνίαν κατά τούς όρους του άρθρου 21.

”Αρθρον 18

Διάδικος εις τόν όποιον παρεσχέθη ένδικος προστασία έν τώ Κράτει εκδόσεως θά έπωφεληται ταύτης, συμφώνως προς τό δικαίον του προς δ ή αίτησις Κράτους, έν οιαδήποτε διαδικασία περι άναγνωρίσεως ή εκτελέσεως άλλοδαπής αποφάσεως.

”Αρθρον 19

Συμβιθασμοί γερόμενοι επί δικαστηρίω διαρκούσης τής εκκρεμοδικίας και δυνάμενοι νά εκτελεσθούν έν τώ Κράτει εκδόσεως, είναι εκτελεστοί έν τώ προς δ ή αίτησις Κράτει ύπό τας αύτας προϋποθέσεις ως και αί άποφάσεις αί έμπίπτουσαι έντός τής Συμβάσεως ταύτης, καθ’ ήν έκτασιν αί έν λόγω προϋποθέσεις έφαρμόζονται επί συμβιθασμών.

Κεφάλαιον IV.—ΕΚΚΡΕΜΟΔΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΓΩΓΩΝ

”Αρθρον 20

”Εάν δύο Κράτη έχουν συνάψει Συμπληρωματικήν Συμφωνίαν συμφώνως προς τό άρθρον 21, αί δικαστικά άρχαι έκάτερου Κράτους δύναται νά άπορρίψουν τήν ένώπιον αύτων εισαγομένην άγωγήν ή νά άναστείλουν ταύτην όσάκις έτέρα διαδικασία μεταξύ των αύτων διαδίκων, βασιζομένη επί των αύτων

πραγματικῶν γεγονότων καὶ ἔχουσα τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἐκκρεμοδικῆ ἐνώπιον δικαστηρίου ἑτέρου Κράτους καὶ δυνατὸν νὰ ἀπολήξῃ εἰς ἀπόφασιν τὴν ὁποῖαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσήχθη ἢ πρότερον μνησθεῖσα ἀγωγή θὰ ἐδεσμεύοντο νὰ ἀναγνωρίσουν δυνάμει τῶν ὄρων τῆς παρούσης Συμβάσεως.

Παρὰ ταῦτα αἱ ἀρχαὶ τῶν Κρατῶν τούτων δύνανται νὰ διατάττουν προσωρινὰ ἢ συντηρητικὰ μέτρα ἀνεξαρτήτως ἀγωγῆς εἰσηγμένης ἀλλαγῶν.

Κεφάλαιον V.—ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Ἄρθρον 21

Ἀποφάσεις ἐκδοθεῖσαι εἰς τινὰ Συμβαλλόμενον Κράτος δὲν ἀναγνωρίζονται καὶ δὲν ἐκτελοῦνται εἰς ἕτερον Συμβαλλόμενον Κράτος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν, ἐκτὸς ἐὰν τὰ δύο Κράτη, ὄντα Συμβαλλόμενα Μέρη τῆς παρούσης Συμβάσεως, ἔχουν συνάψει Συμπληρωματικὴν πρὸς τοῦτο Συμφωνίαν.

Ἄρθρον 22

Ἡ παροῦσα Σύμβασις δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐπὶ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς ἐν Ἄρθρῳ 21 προβλεπομένης Συμπληρωματικῆς Συμφωνίας, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως προβλέπη ἢ συμφωνία αὕτη.

Ἡ Συμπληρωματικὴ Συμφωνία θέλει συνεχίσει νὰ τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς ἐπὶ ἀποφάσεων ὡς πρὸς τὰς ὁποίας ἔχει ἐγερθῆ ἢ διαδικασίᾳ ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκτελέσεως πρὶν ἢ λάθῃ ἰσχὺν οἰαδήποτε καταγγελία τῆς ἐν λόγῳ Συμφωνίας.

Ἄρθρον 23

Διὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 21 ἀναφερομένων Συμπληρωματικῶν Συμφωνιῶν τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη δύνανται νὰ συμφωνήσουν ὅπως—

(1) διευκρινίσουν τὴν ἔννοιαν τῆς φράσεως «πολιτικὰ καὶ ἐμπορικὰ θέματα», καθορίσουν τὰ δικαστήρια τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις θὰ ἀναγνωρίζωνται καὶ ἐκτελῶνται δυνάμει τῆς παρούσης Συμβάσεως, ὀρίσουν τὴν φράσιν «κοινωνικὴ ἀσφάλις» ὡς καὶ τὴν φράσιν «συνήθης διαμονή».

(2) διευκρινίσουν τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου «δίκαιον» εἰς Κράτη μετὰ πλειόνων τοῦ ἐνὸς νομικῶν συστημάτων·

(3) περιλάβουν ἐντὸς τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως ζητήματα ζημιῶν ἢ θλασῶν σχετικῶν πρὸς πυρηνικὰ θέματα·

(4) ἐφαρμόζουν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν ἐπὶ ἀποφάσεων διαταττουσῶν προσωρινὰ ἢ συντηρητικὰ μέτρα·

(5) μὴ ἐφαρμόζουν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν ἐπὶ ἀποφάσεων ἐκδιδομένων ἐν τῇ πορείᾳ ποινικῆς διαδικασίας·

(6) προσδιορίσουν εἰδικώτερον τὰς προϋποθέσεις ὅφ' ἃς μίᾳ ἀπόφασιν δὲν ὑπόκειται πλέον εἰς τὰ τακτικὰ ἔνδικα μέσα ἀναθεωρήσεως·

(7) ἀναγνωρίζουν καὶ ἐκτελοῦν ἀποφάσεις ἢ ἐκτέλεισις τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ εἰς τὸ Κράτος ἐκδόσεως καὶ ἐὰν ἔτι αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰσέτι εἰς τὰ τακτικὰ ἔνδικα μέσα ἀναθεωρήσεως ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει νὰ ὀρίζουν τὰς προϋποθέσεις ὅφ' ἃς εἶναι δυνατὴ ἢ ἀναστολὴ τῆς διαδικασίας ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκτελέσεως·

(8) μὴ ἐφαρμόζουν τὸ ἄρθρον 6 ἐὰν ἡ κατ' ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασιν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἐρημοδικουῖντα διάδικον, ὁ τελευταῖος δὲ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐφεισθάλη ἔμπροθέσμως τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν·

(8δς) ἢ πρὸς ἣν ἢ αἰτήσεις ἀρχὴ μὴ δεσμεύηται ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις πραγματικῶν γεγονότων ἐφ' ὧν τὸ δικαστήριον τοῦ Κράτους ἐκδόσεως ἐστήριξε τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ·

(9) θεωροῦν τὰ δικαστήρια τοῦ Κράτους ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἐναγόμενος ἔχει τὴν «κατοικίαν» αὐτοῦ ὡς ἔχοντα δικαιοδοσίαν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 10·

(10) τὸ δικαστήριο ἐκδόσεως θεωρηθῆ ὡς ἔχον δικαιοδοσίαν δυνάμει τῶν ὄρων τῆς παρούσης Συμβάσεως εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ ἀναγνωρίζεται ὑφ' ἐτέρας ἐν ἰσχύϊ Συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Κράτους ἐκδόσεως καὶ τοῦ πρὸς δ ἡ αἰτήσεις Κράτους, ἐφ' ὅσον ἡ ἐτέρα αὕτη Σύμβασις δὲν περιέχει εἰδικούς κανόνες περὶ ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκτελέσεως ἀλλοδαπῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων·

(11) τὸ δικαστήριο ἐκδόσεως θεωρηθῆ ὡς ἔχον δικαιοδοσίαν δυνάμει τῶν ὄρων τῆς παρούσης Συμβάσεως εἴτε δσάκις ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἐκτέλεσιν ἀλλοδαπῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων δικαίου τοῦ πρὸς δ ἡ αἰτήσεις Κράτους, εἴτε θάσει προσθέτων λόγων πέραν τῶν ἐν ἀρθρῷ 10 περιεχομένων·

(12) ὀρίσουν, διὰ σκοποὺς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθροῦ 12, τὰς θάσεις δικαιοδοσίας αἵτινες εἶναι ἀποκλειστικαὶ λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς·

(13) ἀποκλείουν, εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἀποκλειστικὴ δικαιοδοσία ἐρείδεται ἐπὶ συμφωνίας μεταξὺ τῶν διαδίκων, τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑποπαραγράφου (1) τοῦ ἀρθροῦ 12 ὡς καὶ τῆς ὑποπαραγράφου (3) τοῦ ἀρθροῦ 12·

(14) ρυθμίσουν τὴν διαδικασίαν πρὸς ἐπίτευξιν ἀναγνωρίσεως ἢ ἐκτελέσεως·

(15) ρυθμίσουν τὴν ἐκτέλεσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐτέρων ἢ τῶν διατατουσῶν τὴν πληρωμὴν χρηματικοῦ ποσοῦ·

(16) ἡ ἐκτέλεσις ἀλλοδαπῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἀποκρούηται μετὰ παρέλευσιν ὀρισμένης προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως αὐτῆς·

(17) καθορίσουν τὸ πληρωτέον ἐπιτόκιον ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐκδόσεως τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐν τῷ Κράτει ἐκδόσεως·

(18) ἐναρμονίσουν τὸν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 13 ἀπαιτούμενον κατάλογον ἐγγράφων πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νομικοῦ αὐτῶν συστήματος ἀλλὰ μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν διευκόλυνσιν τῆς πρὸς ἡν ἡ αἴτησις ἀρχῆς εἰς τὴν ἐξακριβῶσιν τοῦ κατὰ πόσον ἐπληρώθησαν αἱ προϋποθέσεις τῆς παρούσης Συμβάσεως·

(19) ὑποβάλλουν τὰ ἐν ἀρθρῷ 13 ἀναφερόμενα ἐγγραφα εἰς νομιμοποίησιν ἢ εἰς παρομοίαν διατύπωσιν·

(20) παρεκκλίνουν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 17 καὶ ἐκείνων τοῦ ἀρθροῦ 18·

(21) καταστήσουν τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 20 ὑποχρεωτικάς·

(22) περιλάβουν ἐντὸς τοῦ πεδίου ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως «συμβολαιογραφικὰς πράξεις», περιλαμβανομένων ἐγγράφων ἅτινα εἶναι ἀμέσως ἐκτελεστά, καὶ προσδιορίσουν εἰδικώτερον τὰ ἐγγραφα ταῦτα.

Κεφάλαιον VI.—ΤΕΛΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 24

Ἡ παρούσα Σύμβασις δὲν θὰ ἐπηρεάξῃ ἐτέρας σχετικὰς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἐκτέλεσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων Συμβάσεις, τῶν ὁποίων τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη ἀποτελοῦν ἤδη Μέρη, ἐφ' ὅσον χρόνον τὰ ἐν λόγῳ Κράτη δὲν ἔχουν συνάψει Συμπληρωματικὴν Συμφωνίαν δυνάμει τῶν ὄρων τοῦ ἀρθροῦ 21.

Ἐκτὸς ἐὰν ἄλλως συμφωνηθῆ, αἱ διατάξεις Συμπληρωματικῆς τινος Συμφωνίας συναφθείσης δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 21 θὰ ὑπερισχύουν τῶν ὄρων οἰωνοῦ δῆποτε προγενεστέρων Συμβάσεων ἰσχυουσῶν μεταξὺ τῶν Μερῶν καὶ ἀφορῶν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἐκτέλεσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων καθ' ἣν ἕκτασιν οἱ ὄροι αὐτῶν ἀντιφάσκουν πρὸς ἀλλήλους.

"Αρθρον 25

Εἴτε συνήψαν Συμπληρωματικὴν Συμφωνίαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 εἴτε ὄχι, τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη δὲν δύνανται νὰ συνάπτουν μεταξύ των ἐτέρας Συμβάσεις περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτελέσεως δικαστικῶν ἀποφάσεων καλυπτομένων ὑπὸ τῆς παρούσης Συμβάσεως, ἐκτὸς ἐὰν θεωροῦν τοῦτο ἀναγκαῖον, ἰδίως λόγῳ οἰκονομικῶν δεσμῶν ἢ ἰδιαίτερων ἐπόψεων τῶν νομικῶν των συστημάτων.

"Αρθρον 26

Ἀνεξαρτήτως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 24 καὶ 25, ἡ παρούσα Σύμβασις καὶ αἱ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 συναπτόμεναι Συμπληρωματικαὶ Συμφωνίαι δὲν θὰ ὑπερῆχουν Συμβάσεων τῶν ὁποίων Μέρη εἶναι ἢ δυνατὸν νὰ καταστοῦν τὰ Συμβαλλόμενα Κράτη εἰς εἰδικούς τομείς καὶ αἱ ὁποῖαι περιέχουν διατάξεις περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐκτελέσεως δικαστικῶν ἀποφάσεων.

"Αρθρον 27

Ἡ παρούσα Σύμβασις θὰ εἶναι ἀνοικτὴ πρὸς ὑπογραφήν ὑπὸ τῶν Κρατῶν ἄτινα ἀντιπροσωπεύθησαν εἰς τὴν Δεκάτην Σύνοδον τῆς Διασκεφέως τῆς Χάγης ἐπὶ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ὡς ἐπίσης ὑπὸ τῆς Κύπρου, τῆς Ἰσλανδίας καὶ τῆς Μάλτας.

Αὕτη χρήζει ἐπικυρώσεως, τὰ δὲ ἔγγραφα ἐπικυρώσεως κατατίθενται παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν.

"Αρθρον 28

Ἡ παρούσα Σύμβασις ἄρχεται ἰσχύουσα τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ δευτέρου ἐγγράφου ἐπικυρώσεως.

Ἐναντι ἐκάστου Κράτους ἐπικυροῦντος ταύτην μεταγενεστέρως ἢ παρούσα Σύμβασις ἄρχεται ἰσχύουσα τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ οἰκείου αὐτοῦ ἐγγράφου ἐπικυρώσεως.

"Αρθρον 29

Πᾶν Κράτος μὴ ἐμπέπτον εἰς τὰς διατάξεις τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 27 δύναται νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν παρούσαν Σύμβασιν μετὰ τὴν συμφώνως πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ ἄρθρου 28 ἔναρξιν ἰσχύος αὐτῆς. Τὸ ἔγγραφον προσχωρήσεως κατατίθεται παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν.

Ἐναντι τοῦ Κράτους τούτου ἡ παρούσα Σύμβασις ἄρχεται ἰσχύουσα ἐφ' ὅσον ὑπὸ τινος Κράτους ἐπικυρώσαντος ταύτην πρὸ τῆς τοιαύτης καταθέσεως δὲν ὑπεβλήθη οἰαδῆποτε ἔνστασις, κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν ἐντὸς περιόδου ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας καθ' ἣν τὸ ἐν λόγῳ Ὑπουργεῖον ἐκοινοποίησεν εἰς τοῦτο τὴν τοιαύτην προσχώρησιν.

Μὴ ὑποβληθείσης οἰασδῆποτε τοιαύτης ἐνστάσεως, ἡ παρούσα Σύμβασις ἄρχεται ἰσχύουσα ἔναντι τοῦ προσχωρήσαντος Κράτους τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς ὅστις ἔπεται τῆς παρελεύσεως τῆς τελευταίας τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων περιόδων.

"Αρθρον 30

Πᾶν Κράτος δύναται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς, ἐπικυρώσεως ἢ προσχωρήσεως νὰ δηλώσῃ ὅτι ἡ παρούσα Σύμβασις θὰ ἐπεκταθῇ ἐφ' ἀπάντων τῶν ἐδαφῶν διὰ τὰς διεθνεῖς σχέσεις τῶν ὁποίων εἶναι ὑπεύθυνον ἢ ἐπὶ ἐνὸς ἢ πλειόνων τούτων. Τοιαύτη δήλωσις παράγει ἀποτέλεσμα κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης Συμβάσεως ἔναντι τοῦ ἐνδιαφερομένου Κράτους.

Καθ' οἰονδῆποτε μεταγενέστερον χρόνον, τοιαῦται ἐπεκτάσεις δέον νὰ κοινοποιῶνται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν.

"Εναντι τῶν μνημονευομένων ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπεκτάσει ἐδαφῶν ἢ παροῦσα Σύμβασις ἄρχεται ἰσχύουσα τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ προηγούμενῃ παραγράφῳ ἀναφερομένη κοινοποιήσεως.

Τὰ Συμβαλλόμενα Μέρη Συμπληρωματικῆς τινος Συμφωνίας συναφθείσης δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 21 θὰ καθορίζουν καὶ τὴν ἐδαφικὴν ταύτης ἐφαρμογὴν.

"Αρθρον 31

"Εναντι πάντων τῶν Συμβαλλομένων Κρατῶν, περιλαμβανομένων καὶ ἐκείνων ἅτινα μεταγενεστέρως ἐπεκύρωσαν ἢ προσεχώρησαν εἰς ταύτην, ἢ παροῦσα Σύμβασις θὰ ἔχη διάρκειαν πέντε ἐτῶν ἀρχομένων ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτῆς δυνάμει τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἀρθροῦ 28.

Ἐν ἐλλείψει οἰασδῆποτε καταγγελίας, ἢ παροῦσα Σύμβασις θὰ ἀνανεοῦται αὐτομάτῳ καθ' ἑκάστην πενταετίαν.

Πᾶσα καταγγελία δέον νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν τοῦλάχιστον ἕξ μῆνας πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πενταετοῦς περιόδου.

Ἡ τοιαύτη καταγγελία δύναται νὰ περιορίζηται εἰς ἐν οἰονδήποτε τῶν ἐδαφῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἢ παροῦσα Σύμβασις.

Ἡ τοιαύτη καταγγελία θὰ ἐπηρεάζῃ μόνον τὸ κοινοποιοῦν Κράτος. Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ παραμένῃ ἐν ἰσχύϊ ἔναντι τῶν ἐτέρων Συμβαλλομένων Κρατῶν.

"Αρθρον 32

Ἐκάστη Συμπληρωματικὴ Συμφωνία συναφθεῖσα δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 21 λαμβάνει ἰσχύν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ καθοριζομένης ἡμερομηνίας πεπιστοποιημένου ἀντίγραφου καί, εἰ ἀναγκαῖον, μετάφρασις ἐν τῇ Γαλλικῇ καὶ Ἀγγλικῇ δέον νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν.

Πᾶν Συμβαλλόμενον Κράτος δύναται, ἄνευ καταγγελίας τῆς παρούσης Συμβάσεως, νὰ καταγγείλῃ Συμπληρωματικὴν Συμφωνίαν εἴτε δυνάμει οἰασδῆποτε ἐν αὐτῇ περιεχομένης διατάξεως περὶ καταγγελίας εἴτε, τῆς Συμφωνίας ταύτης μὴ περιεχούσης τοιαύτην διάταξιν, διὰ παροχῆς προειδοποιήσεως ἕξ μηνῶν πρὸς τὸ ἕτερον Κράτος. Πᾶν Κράτος καταγγέλλον Συμπληρωματικὴν Συμφωνίαν ὀφείλει νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν.

Ἀνεξαρτήτως τῆς καταγγελίας τῆς παρούσης Συμβάσεως, αὕτη θὰ συνεχίσῃ, ἐν τούτοις, νὰ ἔχη ἰσχύν μετὰ τοῦ καταγγέλλοντος Κράτους καὶ οἰονδήποτε ἑτέρου Κράτους μεθ' οὗ τὸ πρῶτον Κράτος ἔχει συνάψει Συμπληρωματικὴν Συμφωνίαν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 21 ἐκτὸς ἐὰν ἡ τοιαύτη Συμφωνία προβλέπη ἄλλως.

"Αρθρον 33

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ πρὸς τὰ ἐν ἀρθρῷ 27 ἀναφερόμενα Κράτη, ὡς καὶ πρὸς τὰ Κράτη ἅτινα προσεχώρησαν συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρον 29, τὰ ἀκόλουθα :

- (α) τὰς ἐν ἀρθρῷ 27 ἀναφερομένας ὑπογράφας καὶ ἐπικυρώσεις·
- (β) τὴν ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς παρούσης Συμβάσεως συμφώνως πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ ἀρθροῦ 28·
- (γ) τὰς ἐν ἀρθρῷ 29 ἀναφερομένας προσχωρήσεις καὶ τὰς ἡμερομηνίας καθ' ἃς αὗται λαμβάνουν ἰσχύν·
- (δ) τὰς ἐν ἀρθρῷ 30 ἀναφερομένας ἐπεκτάσεις καὶ τὰς ἡμερομηνίας καθ' ἃς αὗται λαμβάνουν ἰσχύν·
- (ε) μετάφρασιν ἢ ἀντίγραφον τοῦ κειμένου τῶν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 21 συναφθεισῶν Συμπληρωματικῶν Συμφωνιῶν ἐν τῇ Ἀγγλικῇ καὶ Γαλλικῇ γλώσσῃ·
- (στ) τὰς ἐν τῇ τρίτῃ παραγράφῳ τοῦ ἀρθροῦ 31 καὶ τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ τοῦ ἀρθροῦ 32 ἀναφερομένας καταγγελίας.

ΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ οί υπογεγραμμένοι, δεόντως πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένοι, υπέγραψαν τὴν παρούσαν Σύμβασιν.

ΕΓΕΝΕΤΟ ἐν Χάγῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, 1971, ἐν τῇ Ἀγγλικῇ καὶ Γαλλικῇ γλώσσῃ, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων τούτων ὄντων ἐξ ἴσου αὐθεντικῶν, εἰς ἀπλοῦν ἀντίτυπον ὅπερ θὰ κατατεθῆ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Κυβερνήσεως τῶν Κάτω Χωρῶν καὶ οἷτινος πεπιστοποιημένον ἀντίγραφον θὰ σταλῆ, μέσω τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, εἰς ἐν ἑκάστον τῶν Κρατῶν ἅτινα ἀντιπροσωπεύθησαν εἰς τὴν Δεκάτην Σύνοδον τῆς Διασκέψεως τῆς Χάγης ἐπὶ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν Κύπρον, τὴν Ἰσλανδίαν καὶ τὴν Μάλταν.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΕΙΣ ΑΣΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Τὰ ὑπογράφοντα τὸ παρὸν Πρωτόκολλον Κράτη,

Ἐν γνώσει ὅτι ὠρισμένοι θάσεις δικαιοδοσίας, αἵτινες δὲν περιλαμβάνονται ἐν τοῖς ἄρθροις 10 καὶ 11 τῆς Συμβάσεως τῆς Χάγης περὶ τῆς Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικάς καὶ Ἐμπορικάς Ὑποθέσεις, μόνον κατ' ἐξαιρέσειν δύνανται νὰ δικαιολογήσουν τὴν διεθνή ἀναγνώρισιν καὶ ἐκτέλεσιν δικαστικῶν ἀποφάσεων,

Πειπεισμένα περὶ τῆς ἀνάγκης ὅτι αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν ἐρείδεται τὸ παρὸν Πρωτόκολλον δέον νὰ ἐπικρατοῦν τόσον εἰς τὰς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 τῆς παρούσης Συμβάσεως συναφθησομένης Συμπληρωματικῆς Συμφωνίας ὅσον καὶ εἰς ἑτέρας ἐν τῷ μέλλοντι συναφθησομένης Συμβάσεως,

Ἀπεφάσισαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ συνάψουν Πρωτόκολλον, συνεψήφισαν δὲ ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν διατάξεων :

(1) Τὸ παρὸν Πρωτόκολλον θὰ τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς, ἀδιαφόρου ὄντος τοῦ Κράτους ἐκδόσεώς των, ἐφ' ἀπάντων τῶν ἀλλοδαπῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδιδομένων εἰς ὑποθέσεις αἵτινες καλύπτονται ὑπὸ τῆς περὶ Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικάς καὶ Ἐμπορικάς Ὑποθέσεις Συμβάσεως καὶ ἀπευθυνομένων ἐναντίον προσώπου ἔχοντος τὴν κατοικίαν ἢ συνήθη διαμονὴν αὐτοῦ ἐν Συμβαλλομένῳ τινὶ Κράτει.

(2) Ἀναγνώρισις καὶ ἐκτέλεσις ἀποφάσεώς τινος ἐφ' ἧς τυγχάνει ἐφαρμογῆς τὸ ἄρθρον 1 ἀποκρούεται ἐν τινὶ Συμβαλλομένῳ Κράτει τῇ αἰτήσει τοῦ προσώπου καθ' οὗ ἐπιδιώκεται ἀναγνώρισις ἢ ἐκτέλεσις, ὡσάκις ἡ ἀπόφασις ἐβασίσθη, καὶ ὑπὸ τὰς περιστάσεις ἡδύνατο νὰ θασισθῆ, μόνον ἐπὶ μιᾶς ἢ πλειόνων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 4 καθοριζομένων θάσεων.

Ἐν τούτοις ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἐκτέλεσις κατ' ἀνάγκην δὲν ἀποκρούεται ὡσάκις ἡ δικαιοδοσία τοῦ δικαστηρίου τοῦ Κράτους ἐκδόσεως ἡδύνατο ὑπὸ τὰς περιστάσεις νὰ θασισθῆ ἐπὶ ἑτέρας θάσεως δικαιοδοσίας ἥτις, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξύ τοῦ Κράτους ἐκδόσεως καὶ τοῦ Κράτους ἀναγνώρισεως, εἶναι ἐπαρκῆς ἵνα δικαιολογήσῃ ἀναγνώρισιν καὶ ἐκτέλεσιν.

(3) Διὰ τοὺς σκοποὺς τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 Συμβαλλόμενα Κράτη εἶναι ἐκεῖνα ἅτινα εἶναι Συμβαλλόμενα Μέρη τῆς Συμβάσεως καὶ ἅτινα συνδέονται διὰ Συμπληρωματικῆς τινὸς Συμφωνίας συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 21 τῆς ἐν λόγῳ Συμβάσεως.

(4) Αί έν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου 2 ἀναφερόμεναι θάσεις δικαιοδοσίας εἶναι αἱ ἀκόλουθοι—

(α) ἡ έν τῷ ἐδάφει τοῦ Κράτους ἐκδόσεως ὑπαρξίς περιουσίας ἀνηκούσης εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατάσχεσις ἐκεῖ εὔρισκομένης περιουσίας, ἐκτὸς ἐάν—

— ἡ ἀγωγή εἰσαγῆται πρὸς διεκδίκησιν δικαιωμάτων κυριότητος ἢ κατοχῆς ἐπὶ τῆς τοιαύτης περιουσίας, ἢ προκύπτῃ ἐξ ἐτέρας διαφορᾶς σχετιζομένης πρὸς τὴν τοιαύτην περιουσίαν·

— ἡ περιουσία συνιστᾷ τὴν ἀσφάλειαν χρέους ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς·

(β) ἡ ἰθαγένεια τοῦ ἐνάγοντος·

(γ) ἡ κατοικία, ἡ συνήθης ἢ ἀπλῆ διαμονὴ τοῦ ἐνάγοντος έν τῷ ἐδάφει τοῦ Κράτους ἐκδόσεως, ἐκτὸς ἐάν ἢ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἄσκησις δικαιοδοσίας ἐπιτρέπηται κατ' ἐξαιρέσιν λόγῳ τοῦ ἰδιαιτέρου χαρακτήρος τοῦ ἀντικειμένου ὠρισμένων συμβατικῶν σχέσεων·

(δ) τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἐναγόμενος διεξῆγεν ἐργασίας έν τῷ ἐδάφει τοῦ Κράτους ἐκδόσεως, ἐκτὸς ἐάν ἡ ἀγωγή προκύπτῃ ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων·

(ε) ἐπίδοσις ἐντάλματος εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τοῦ Κράτους ἐκδόσεως διαρκούσης τῆς ἐκεῖ προσωρινῆς διαμονῆς αὐτοῦ·

(στ) μονομερῆς καθορισμὸς τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἰδίως έν τιμολογίῳ.

(5) Τὸ νομικὸν πρόσωπον θεωρεῖται ὡς ἔχον τὴν κατοικίαν ἢ τὴν συνήθη διαμονὴν αὐτοῦ ἔνθα ἢ ἔδρα αὐτοῦ, ὁ τόπος συστάσεως ἢ ὁ κύριος τόπος δραστηριοτήτων αὐτοῦ.

(6) Τὸ παρὸν Πρωτόκολλον οὐδόλως ὑπερισχέει ὑφισταμένων ἢ μελλοντικῶν Συμβάσεων αἵτινες, έν σχέσει πρὸς εἰδικούς τομεῖς, προβλέπουν περὶ οἰασδῆποτε τῶν έν ἄρθρῳ 4 καθοριζομένων θάσεων δικαιοδοσίας.

(7) Τὸ παρὸν Πρωτόκολλον τυγχάνει ἐφαρμογῆς τηρουμένων τῶν διατάξεων ὑφισταμένων Συμβάσεων ἀναφερομένων εἰς ἀναγνώρισιν καὶ ἐκτέλεσιν ἀλλοδαπῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

(8) Εἰς Συμπληρωματικὰς Συμφωνίας συναφθείσας συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 21 τῆς Συμβάσεως περὶ Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικὰς καὶ Ἐμπορικὰς Ὑποθέσεις, τὰ έν αὐταῖς Συμβαλλόμενα Κράτη δὲν θὰ θεωροῦν ὅτι έν δικαστήριον κέκτηται δικαιοδοσίαν δσάκις τοῦτο ἔχη ἐνεργῆσει θασιζόμενον ἐπὶ ἐνὸς ἢ πλειόνων ἐκ τῶν έν ἄρθρῳ 4 καθοριζομένων θάσεων δικαιοδοσίας, ἐκτὸς ἐάν παρίσταται ἀνάγκη νὰ πράξῃ οὕτω πρὸς ἀποφυγὴν ἀρνήσεως ἀπνομῆς δικαιοσύνης εἰς διάδικον.

(9) Τὸ παρὸν Πρωτόκολλον θὰ εἶναι ἀνοικτὸν πρὸς ὑπογραφήν ὑπὸ παντὸς Κράτους ὑπογράφαντος τὴν περὶ Ἀναγνώρισεως καὶ Ἐκτελέσεως Ἀλλοδαπῶν Δικαστικῶν Ἀποφάσεων εἰς Ἀστικὰς καὶ Ἐμπορικὰς Ὑποθέσεις Σύμβασιν τῆς Χάγης.

Τοῦτο δύναται νὰ ὑπογραφῆ καὶ ἐπικυρωθῆ ὑπὸ παντὸς Κράτους μέρους τῆς Συμβάσεως, τὰ δὲ ἔγγραφα ἐπικυρώσεως θὰ κατατεθοῦν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν τῶν Κάτω Χωρῶν τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ προβῆ εἰς ἀπάσας τὰς δεούσας κοινοποιήσεις.

Τὸ παρὸν ἄρχεται ἰσχύον τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ δευτέρου ἐγγράφου ἐπικυρώσεως.

Ἐναντι παντὸς Κράτους μεταγενεστέρως ἐπικυρούντος τὸ Πρωτόκολλον, τοῦτο ἄρχεται ἰσχύον τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐγγράφου ἐπικυρώσεως.

Καταγγελία της Συμβάσεως επάγεται και την καταγγελιάν του Πρωτοκόλλου.

ΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ οί υπογεγραμμένοι, δεόντως πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένοι, υπέγραψαν τὸ παρὸν Πρωτόκολλον.

ΕΓΓΕΝΕΤΟ ἐν Χάγῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, 1971, ἐν τῇ Ἀγγλικῇ καὶ Γαλλικῇ γλώσσῃ, ἀμφοτέρων τῶν κειμένων τούτων ὄντων ἐξ ἴσου ἀuthεντικῶν, εἰς ἀπλοῦν ἀντίτυπον ὅπερ θὰ κατατεθῆ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Κυβερνήσεως τῶν Κάτω Χωρῶν, οὔτινος πεπιστοποιημένον ἀντίγραφον θὰ σταλῆ, μέσω τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, εἰς ἐν ἕκαστον τῶν Κρατῶν ἅτινα ἀντιπροσωπεύθησαν εἰς τὴν Δεκάτην Σύνοδον τῆς Διασκέψεως τῆς Χάγης ἐπὶ τοῦ Ἰδιωτικοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν Κύπρον, τὴν Ἰσλανδίαν καὶ τὴν Μάλταν.